

Tanker om preteksten til søndag 19. april 2020 – 2. søndag i påsketiden

«... Det er Herren.»

Teksten

«¹ Siden åpenbarte Jesus seg enda en gang for disiplene ved Tiberiassjøen. Det gikk slik til: ² Simon Peter, Tomas, som ble kalt Tvillingen, Natanael fra Kana i Galilea, Sebedeus-sønnene og to andre av disiplene hans var sammen der. ³ Simon Peter sier til de andre: «Jeg drar ut og fisker.» «Vi blir også med», sa de. De gikk av sted og steg i båten. Men den natten fikk de ingenting.

⁴ Da morgenen kom, sto Jesus på stranden, men disiplene visste ikke at det var han. ⁵ «Har dere ikke noe å spise, barna mine?» sa Jesus til dem. «Nei», svarte de. ⁶ «Kast garnet ut på høyre side av båten, så skal dere få», sa Jesus. De kastet garnet ut, og nå klarte de ikke å dra det opp, så mye fisk hadde de fått. ⁷ Disippelen som Jesus hadde kjær, sa da til Peter: «Det er Herren.» Da Simon Peter hørte at det var Herren, bandt han kappen om seg – den hadde han tatt av – og kastet seg i sjøen. ⁸ De andre disiplene kom etter i båten og dro garnet med fisken etter seg. De var ikke langt fra land, bare omkring to hundre alen.

⁹ Da de var kommet i land, så de et bål der, og det lå fisk og brød på glørne. ¹⁰ «Kom hit med noen av de fiskene dere nettopp fikk», sa Jesus til dem. ¹¹ Simon Peter gikk da om bord i båten og trakk garnet i land. Det var fullt av stor fisk, ett hundre og femtetre i alt. Men enda det var så mange, revnet ikke garnet. ¹² Jesus sa til dem: «Kom og få mat!» Ingen av disiplene våget å spørre ham: «Hvem er du?» De visste at det var Herren. ¹³ Så gikk Jesus fram, tok brødet og ga dem, det samme gjorde han med fisken.

¹⁴ Dette var tredje gang Jesus åpenbarte seg for disiplene etter at han var stått opp fra de døde.»

Joh 21:1-14

(hentet fra Bibel.no)

Disipler i villrede?

Tiden har kanskje gått litt fort for disiplene etter at Jesus viste seg for dem første og andre gang. I Johannesevangeliet kommer utsendelsen brått på. ««Fred være med dere! Som Far har sendt meg, sender jeg dere.» ²² Så åndet han på dem og sa: «Ta imot Den hellige ånd. ...»

Men hva møter oss i vår tekst som er kapittelet etter? – «Simon Peter sier til de andre: «Jeg drar ut og fisker.» «Vi blir også med», sa de.» Det var ikke fisk

Herren sendte dem ut for, og det henter tilbake hva Jesus sa da han kalte disiplene: ... *så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere*. Skjønt det er fra Markus (1:17).

Kanskje det går litt for fort fram for disiplene? For dem er det snakk om en stor omstilling med tanke på de knuste messiasforventningene de må ha sittet igjen med etter langfredagens drama og til det grensesprengende møtet påskedagskveld, hvor også åndsutgytelsen og utsendelsen finner sted i Johannesevangeliet.

De gikk av sted og fisket litt. Og det er kanskje ikke så dum aktivitet når en trenger å bearbeide sterke inntrykk.

En Herre som våker over sin kirke

Derfor synes jeg at det er noe trygt over at Jesus møter dem igjen der. Enten det er bearbeiding av inntrykk de driver med eller matauk viser han dem at han er med dem. Og han gir dem en erfaring om å handle på hans ord («kast garnet ut på høyre siden av båten»). Slik at når de nå skal ta skrittet fra det trygge (fisket), ut i det ukjente (kallet) har han vist dem at han er med og har omsorg for dem, og en erfaring ved å handle på hans ord.

Og først etter at de har fått mat, leder Jesus dem taktfullt videre inn i det kallet han har gitt dem ved å si til Peter: «Simon, sønn av Johannes, elsker du meg mer enn disse?» Han svarte: «Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær.» Jesus sier til ham: «Fø lammene mine!».

Så kanskje vår tekst er Johannes sin versjon av «Gå ut! Og se jeg er med dere alle dager...». Vi er en kirke som er sendt til verden av Herren, og med Herren.